

Een dode

De voetbalwedstrijd is afgelopen. Het stadion is bijna leeg.

Het is koud, de zon schijnt bleek.

Munck staat op de tribune van vak H en staart naar de dode man op de bank. Wat vreselijk, denkt hij.

Munck werkt eigenlijk op een kantoor.

Maar als het druk is, helpt hij de politie. Dan is hij hulpagent.

Zoals vandaag, bij de wedstrijd in het stadion van FC Sticht.

Een dode, denkt Munck. Hoe kan dat nou?

Het was juist zo'n rustige wedstrijd.

De supporters maakten helemaal geen ruzie.

Ze hadden wel gezongen, en af en toe wat onaardige dingen geroepen.

Maar het was niet vervelend geweest.

Alleen vlak voor het einde.

Toen was er iets met vuurwerk en veel rook, dat was alles.

Munck bekijkt het lichaam van de dode.

De dode heeft een blauw jack aan en een pet op.

Op zijn rug zit een bloedvlek, met in het midden een steek van een mes.

Een toezichthouder heeft de dode gevonden.

De toezichthouder is een man van een jaar of vijftig.

Hij staat een eindje verder op Munck te wachten.

Munck loopt naar hem toe.

‘Ik kan het niet geloven’, zegt de man. ‘Ik was al bij de uitgang.

Daar zeiden ze dat er iemand ziek was geworden.

Ik liep terug om te kijken, maar die man was niet ziek. Dat zag ik meteen.’

‘Leefde hij nog?’, vraagt Munck.

De man schudt zijn hoofd.

Hij heeft een mager gezicht, vindt Munck. En een bittere trek om zijn mond.

‘Ik kan het niet geloven’, zegt de man weer.

Ineens steekt de man zijn hand uit.

Munck is verbaasd. Maar toch geeft Munck hem een hand.

Dan loopt de man weg, langs de lege tribunes, het stadion uit.

Slierten wc-papier vliegen rond in de wind.

Munck rilt.

Hij kijkt naar het groepje agenten iets verderop.

Een van de agenten komt naar hem toe.

‘Nou, het is me het dagje wel’, zegt hij. ‘Nu zijn er toch rellen in de stad.

De supporters vechten met elkaar, joh! Het lijkt wel oorlog.'

'Hier is het ook goed mis', zegt Munck.

Samen lopen ze naar het lichaam.

'Terwiel', zegt de agent.

Ach! Natuurlijk! Nu ziet Munck het ook. Het is Terwiel.

Robin Terwiel. Een oud-voetballer.

Maar van welke club ook alweer? Munck weet het niet meer.

Terwiel

Die avond kijkt Munck naar het nieuws.

De nieuwslezer vertelt over de moord.

‘Terwiel is doodgestoken’, zegt hij. ‘Bij een wedstrijd van FC Sticht.’

Dan zijn er beelden te zien. Terwiel rent over het veld en kopt tegen een bal.

Het zijn oude beelden, want hij is er nog een jonge vent.

Gek om hem levend te zien, denkt Munck. En gek dat ik hem niet meteen herkende.

‘Hoe kan dat eigenlijk?’, vraagt Philip. ‘Dat je hem niet herkende.’

Munck schrikt op en kijkt naar zijn zoon.

Philip is twaalf jaar en gek op voetbal.

‘Ik heb toch posters op mijn kamer?’, vraagt hij.

‘Daar staat Terwiel op.

Heb je daar nooit naar gekeken?’

‘Dode mensen zien er anders uit’, zegt Munck.

Hij ziet hoe Philip naar hem kijkt. Hij vindt zijn vader stoer.

Moord op een voetballer! En zijn pa was erbij!

‘Was het niet gruwelijk?’, vraagt zijn vrouw.

Munck denkt even na. ‘Dat niet’, zegt hij.

Ze vraagt niet verder.

Ze is er niet blij mee dat hij hulpagent is. Veel te gevaarlijk, vindt ze.

De volgende dag staat het ook in de krant.

Munck leest het stuk voor aan Philip.

‘Terwiel speelde bij FC Roma’, leest hij. ‘Twee jaar geleden stopte hij met voetballen.

Hij wilde trainer worden en kreeg een opleiding bij de KNVB.

Hij ging vaak naar wedstrijden van FC Sticht.

Bij die club zat hij, toen hij nog jong was.

Hij vond het leuk om ze te zien spelen.’

Munck legt de krant weg. ‘Dit keer was het minder leuk.’

‘Maar waaróm is hij vermoord?’, vraagt Philip.

‘Dat staat niet er niet in’, zegt Munck. ‘Niemand weet waarom.’

Vragen

Munck wordt gebeld door de politie.

Hij moet naar het bureau komen, want ze gaan napraten over de wedstrijd.

Over hoe het ging, en ook over de moord op Terwiel.

Alle agenten die erbij waren, moeten komen.

Die avond zitten ze aan een lange tafel.

De politiechef is ontevreden.

‘Een moord tijdens de wedstrijd’, zegt hij.

‘En niemand die iets heeft gezien.

Dat kan toch niet?’

Munck en de anderen weten niet wat ze moeten zeggen. Het is waar, ze hadden helemaal niks gemerkt. Pas veel later kwamen ze erachter, toen het stadion al bijna leeg was.

Munck heeft de dode, na de toezichthouder, als eerste gezien. Daarom wil de politie apart met hem praten.

In een kamertje zit een agent, achter een tafel.

Voor de tafel staat een lege stoel.

‘Ga zitten’, zegt de agent. Hij pakt een pen en een papier.

‘Wanneer hoorde je dat er iemand dood was?’, vraagt hij.

‘Vlak na de wedstrijd’, zegt Munck. ‘Er kwam een toezichthouder naar me toe.

Hij schreeuwde dat er iemand dood was.’

‘Wat is de naam van die toezichthouder?’

De agent wil de naam opschrijven, maar Munck kan het antwoord niet geven.

Hij schaamt zich. Dat had hij natuurlijk moeten vragen.

‘Ik heb zijn naam niet gevraagd’, zegt hij dan.

Verbaasd kijkt de agent hem aan. ‘Waarom niet?’

‘Ik dacht er niet aan’, zegt Munck.

Het is even stil.

‘Goed’, zegt de agent dan. ‘Wat vertelde die man?’

‘Dat hij bij de uitgang stond. En dat hij toen hoorde dat er iemand ziek was.’

‘Van wie hoorde hij dat?’

Munck schaamt zich nu nog meer.

‘Dat heb ik ook niet gevraagd’, zegt hij zacht.

De agent zucht. ‘En toen?’

‘Toen ging die man kijken bij Terwiel, maar die was al dood.’

‘Waarom ging hij kijken?’

Munck is weer stil.

‘Dat heb je zeker niet gevraagd?’, zegt de agent.

Munck schudt zijn hoofd. ‘Stom van me.’

De agent vindt het ook dom, dat is duidelijk.

Dan zet de agent een tv aan.

Munck ziet beelden van de wedstrijd, en van het publiek.

De agent zet het beeld stil. 'Dit is vak H', zegt hij.

Hij wijst naar een man in het publiek. 'Daar zit Terwiel.

Herken je verder iemand? Zit de man die hem heeft gevonden erbij?'

Munck kijkt naar de gezichten om Terwiel heen.

Maar de beelden zijn vaag.

Hij schudt zijn hoofd. 'Sorry. Ik kan je niet helpen.'

De agent zucht alweer.

'Ik hoop dat we de dader vinden', zegt hij. 'Maar het wordt wel moeilijk zo.'